

Marfäll-Marschen.

Den Fjärde.

1. Men unga härer jag bär om, Och stärfse
är min lösa vana, Men stärfse jag ej skrämskräver.
3. Vad hon är både fin och tåp, Mitt
hjärta har jag henne gifvit. Zena hon är både
fin och tåp, Jag älskar henne mer än skälet.
Men Maria lilla så, Ett jag skrämskräver.
4. Gudsfröken är min lilla vana, Det hon har
lofvat hon skall vara. Gudsfröken har mitt hjerta
hos sig, Det ingen skall från henne tåga.
5. Gudsfröken är min lilla vana, Det hon har
lofvat hon skall vara. Gudsfröken har mitt hjerta
hos sig, Det ingen skall från henne tåga.
6. Gudsfröken är min lilla vana, Det hon har
lofvat hon skall vara. Gudsfröken har mitt hjerta
hos sig, Det ingen skall från henne tåga.

bröt i striden fram. "Hur Swenska stället biter,
Rom, låt oss pröfva på. Ur vägen, Mosco-
witer, Friskt mod, I gossar blå!"

2. Och en mot tio ställdes Af retad Wasa-
son. Der flydde, hvad ej ställdes; Det var
hans lärospän. Tre Konungar tillhoppa Ej stref-
wo pilten bud. Egn stod han mot Europa,
En skägglös dundergud.

3. Gråhårig statskonst lade De snaror ut
med hast: Den höge yngling sade Ett ord, och
snaran brast. Högbarman, smärt, gullhårig En
ny Aurora kom: Från lämpen tjuguarig Hon
wände ohörd om.

4. Der slog så stort ett hjerta Ut i hans
Swenska barm, I glädje som i smärta Blott
för det rätta warm. I med och motgång lilla,
Sin lyckas öfverman, Han kunde icke wika, Blott
falla kunde han.

5. Se! Mattens stjernor blösa På grafven
längesen, Och hundra-årig mosa Betäder Hjel-
tens ben. Det herrliga på jorden — Förgång-
lig är dess lott. Hans minne uti Norden Är
snart en saga blott.

6. Dock — än till sagan lygnar Det gamla
sagoland, Och dwergalåten tygnar Mot resen
efterhand. An dwäls i Nordens lundar Den
höga andan qwar. Han är ej död, Han blun-
dar: Hans blund ett sekel war.

7. Böj, Swea knä wad griften, Din sörste
son göms der. Läs nötta minnesstriften, Din
hjeltebift hon är. Med blottadt hufwud stiger
Historien dit och lär, Och Swenska äran wiger
Sin segerfana der.

Exemplaret kostar 1 R. Bank.

1. Alla är så innerligt sin, Ett hemmes ägon
för mig glimmar. Gudsfröken har jag utvald
till min, Hon skall för mig blifva min gemma.
2. Alla är så innerligt sin, Ett hemmes ägon
för mig glimmar. Gudsfröken har jag utvald
till min, Hon skall för mig blifva min gemma.
3. Alla är så innerligt sin, Ett hemmes ägon
för mig glimmar. Gudsfröken har jag utvald
till min, Hon skall för mig blifva min gemma.
4. Alla är så innerligt sin, Ett hemmes ägon
för mig glimmar. Gudsfröken har jag utvald
till min, Hon skall för mig blifva min gemma.
5. Alla är så innerligt sin, Ett hemmes ägon
för mig glimmar. Gudsfröken har jag utvald
till min, Hon skall för mig blifva min gemma.
6. Alla är så innerligt sin, Ett hemmes ägon
för mig glimmar. Gudsfröken har jag utvald
till min, Hon skall för mig blifva min gemma.
7. Alla är så innerligt sin, Ett hemmes ägon
för mig glimmar. Gudsfröken har jag utvald
till min, Hon skall för mig blifva min gemma.

1. Alla är så innerligt sin, Ett hemmes ägon
för mig glimmar. Gudsfröken har jag utvald
till min, Hon skall för mig blifva min gemma.
2. Alla är så innerligt sin, Ett hemmes ägon
för mig glimmar. Gudsfröken har jag utvald
till min, Hon skall för mig blifva min gemma.
3. Alla är så innerligt sin, Ett hemmes ägon
för mig glimmar. Gudsfröken har jag utvald
till min, Hon skall för mig blifva min gemma.
4. Alla är så innerligt sin, Ett hemmes ägon
för mig glimmar. Gudsfröken har jag utvald
till min, Hon skall för mig blifva min gemma.
5. Alla är så innerligt sin, Ett hemmes ägon
för mig glimmar. Gudsfröken har jag utvald
till min, Hon skall för mig blifva min gemma.
6. Alla är så innerligt sin, Ett hemmes ägon
för mig glimmar. Gudsfröken har jag utvald
till min, Hon skall för mig blifva min gemma.
7. Alla är så innerligt sin, Ett hemmes ägon
för mig glimmar. Gudsfröken har jag utvald
till min, Hon skall för mig blifva min gemma.

GS 1011

Fyra alldeles nya

Visor,

Den Första.

När som jag tänker på den wän ic. ic.

Den Andra.

Ad hur lussligt är om sommaren ic. ic.

Den Tredje.

Marfäll-Marschen.

Upp Söner utaf fosterlandet! ic. ic.

Den Fjerde.

Folk-Sång.

Kung Carl, den unga hjelte, ic. ic.

Einlöping, 1848. C. F. Rindarstad.

1. Den som jag tänker på den vän som var mig
 alltid öm, Jag utaf sorgen blifwit klämd för
 det jag nu är glömd. Och den jag tänkt skulle
 bli mitt stöd och taga del i all min nöd, Och
 inte kunde ändra sig uti sin bleka dö.

2. Jag beider dig du säger mig hwem 'den
 orsaken war, War jag ej trogen emot dig och
 äfwen mor och far. Hwem tände först den el-
 den an, som wattenet aldrig släcka kan, Jag
 mins när kärlekstärarne på dina kinder rann.

3. Kärleken wist till röda gull och rikedom-
 mar war, Då war jag sjelfwer dertill skuld jag så-
 dant intet har. Det är wäl mångens största fel,
 men hör på fåglars ljuswa spel, De förjer ej
 för morgonen men får ändå sin del.

4. Långt borta i ett okänt land, jag en
 gång waga swor Bland 14 tusen man mitt un-
 ga lif och blod Hwarföre war det ingen då
 som mig en graf der göra så, Jag och uti ba-
 taljen stod, bland frut och kulor blå.

5. Att lilla vän hur är det fatt, att du
 bär draget swärd, Jag wiste då jag war så matt
 war du min hufwudgård. Säg den som mer
 än jag förstår sinns wägar lättare, Man går att
 träffa wännen sin, hos honom hwila får.

Den Första. Kärleks-Wisa.

När som jag tänker på den vän som war mig
 alltid öm, Jag utaf sorgen blifwit klämd för
 det jag nu är glömd. Och den jag tänkt skulle
 bli mitt stöd och taga del i all min nöd, Och
 inte kunde ändra sig uti sin bleka dö.

2. Jag beider dig du säger mig hwem 'den
 orsaken war, War jag ej trogen emot dig och
 äfwen mor och far. Hwem tände först den el-
 den an, som wattenet aldrig släcka kan, Jag
 mins när kärlekstärarne på dina kinder rann.

3. Kärleken wist till röda gull och rikedom-
 mar war, Då war jag sjelfwer dertill skuld jag så-
 dant intet har. Det är wäl mångens största fel,
 men hör på fåglars ljuswa spel, De förjer ej
 för morgonen men får ändå sin del.

4. Långt borta i ett okänt land, jag en
 gång waga swor Bland 14 tusen man mitt un-
 ga lif och blod Hwarföre war det ingen då
 som mig en graf der göra så, Jag och uti ba-
 taljen stod, bland frut och kulor blå.

5. Att lilla vän hur är det fatt, att du
 bär draget swärd, Jag wiste då jag war så matt
 war du min hufwudgård. Säg den som mer
 än jag förstår sinns wägar lättare, Man går att
 träffa wännen sin, hos honom hwila får.

6. På samma fält wi så framrycka,
 Der våra fäders grafwar stå;
 Der faran wi i samnen trycka,
 Att fallna bröders ära nå. ::
 Wi swära att dem modigt hämma
 Och dö som de i segrens famn,
 Att ärans minne och wårt namn
 Tryggt åt odödligheten lemna.
 Upp, bröder, ic. ic.

7. Du fosterländska känsla rena,
 O, wärm vårt hjerta, stärk vår arm;
 Med frihetskänslan dig förena
 I alla dina söners barm! ::
 Må seger följa jemt vår fana
 I krigets wilda afgrundsdans!
 Må stenet af vår äras glans
 Hwar fiende i döden spana!
 Upp, bröder, wäpnen Er!
 Framåt med kraft och mod!
 Framåt! framåt!
 Och fulten friskt vårt land med deras blod.

Den Fjerde:
Folk-Sång.

Kung Carl, den unga hjelte, Han stod i röt
 och dam. Han drog sitt swärd från bälte Och